

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 555/2021-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cob/122/2017 z 31. októbra 2017 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obdo/43/2018 z 27. augusta 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. decembra 2019 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Tiež navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutia a priznať náhradu trov konania.

2. Správca konkurznej podstaty úpadcu sa proti sťažovateľke domáhal žalobou na Okresnom súde Banská Bystrica zaplataenia 7 468,16 eur s prísl. z titulu nájomného za užívanie nebytových priestorov. Sťažovateľka (nájomca) a žalobca ako vlastníak (prenajímateľ) v auguste 2009 uzavreli zmluvu o nájme nebytových priestorov v nehnuteľnosti žalobcu. Napriek existencii tohto právneho vzťahu sťažovateľka uzavrela na tie isté nebytové priestory 28. augusta 2014 ďalšiu podnájomnú zmluvu s treťou osobou, keďže nehnuteľnosť bola spísaná do konkurznej podstaty spoločnosti

██████████ s ktorou sa žalobca sporil o vlastnícke právo. Správca konkurznej podstaty ██████████ nehnuteľnosť prenajal tejto tretej osobe na základe príkazu konkurzného súdu.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 64Cb/478/2015 zo 17. februára 2017 v časti o zaplatenie 2 333,80 eur s prísl. konanie zastavil a súčasne zaviazal sťažovateľku na úhradu 5 134,36 eur. Krajský súd rozhodol 31. októbra 2017 a potvrdil rozhodnutie okresného súdu. Podľa názoru všeobecných súdov bol žalovaný viazaný zmluvou z augusta 2009 so žalobcom a musel si byť vedomý problematickosti existencie dvoch paralelných zmlúv o nájme, resp. podnájme na ten istý nebytový priestor s dvoma rôznymi prenajímateľmi. Na právnom vzťahu nič nezmenilo ani spísanie nehnuteľnosti do konkurznej podstaty, keďže táto skutočnosť nespôsobila zánik nájmu. Ďalej súdy konštatovali, že ak sa sťažovateľka domnievala, že žalobca už nedisponuje právom prenajímať nehnuteľnosť, mala možnosť podať výpoveď z nájmu, k čomu však nedošlo. Najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky uznesením z 27. augusta 2019, ktoré jej bolo doručené 17. októbra 2019.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Podľa názoru sťažovateľky napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne z dôvodu, že všeobecné súdy nesprávne právne posúdili skutkový stav veci, nereagovali na podstatné námietky a rozhodli v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou všeobecných súdov. Sťažovateľka tvrdí, že postupovala v dobrej viere a v súlade s hodnovernosťou údajov zapísaných v katastri nehnuteľností.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov.

6. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujú a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

7. K rozsudku krajského súdu ústavný súd uvádza, že krajský súd v zhode s okresným súdom dospel k jednotnému záveru a k námietke sťažovateľky o neplatnosti zmluvy z roku 2009 uviedol, že táto zmluva má všetky náležitosti zmluvy podľa § 3 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. K námietke sťažovateľky o tom, že žalobca nebol v spornom období vlastníkom nehnuteľnosti, uviedol, že rozhodnutiami iných súdov bolo právoplatne rozhodnuté, že vlastníkom nehnuteľnosti žalobca bol, pričom spornosť vlastníctva nemala žiaden vplyv na zmluvu sťažovateľky a žalobcu. K námietke sťažovateľky, že okresný súd

mal vyčkať na rozhodnutie v spore, v ktorom sa žalobca domáhal vylúčenia nehnuteľnosti z konkurznej, krajský súd uviedol, že okresný súd správne vychádzal z toho, že v inom spore už bolo rozhodnuté o tom, že vlastníkom nehnuteľnosti je žalobca.

8. Ústavný súd osobitne k posudzovanej veci uvádza, že rozumie zložitosti skutkového stavu a komplikáciám, ktoré sa spájali s prenajímanou nehnuteľnosťou. Rovnako vníma aj to, že sťažovateľka sa stala tak trochu rukojemníkom sporov iných osôb, pričom napokon sa na bežný nájomný vzťah naviazali satelitné ťažkosti, o ktoré nestál. Na druhej strane nikto pred sťažovateľkou spornosť vlastníckeho práva netajil, a teda musel si byť vedomý rizika platenia nájomného nesprávnej osobe. Súčasne ústavný súd podotýka, že platenie nájomu nesprávnej entite zakladá bezdôvodné obohatenie, ktoré je tiež žalovateľným nárokom.

9. K uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd uvádza, že dovolanie sťažovateľky bolo odmietnuté podľa § 447 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) z dôvodu, že sťažovateľka správne nevymedzila uplatnený dovolací dôvod uvedený v § 432 ods. 2 CSP. Dovolací súd ďalej pripomenul, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia môže byť v určitých špecifických prípadoch vyhodnotená ako vada zmätočnosti (R 2/2016), a to aj za právnej úpravy CSP (sp. zn. 4Obdo/66/2017), ktorej následkom musí byť znemožnenie konkrétnych procesných práv strany sporu vyúsťujúci do porušenia práva na spravodlivý proces. Nepreskúmateľné a zmätočné rozhodnutie však nemožno podľa najvyššieho súdu stotožniť s nesprávnym právnym posúdením veci súdom.

10. Nemožno konštatovať, že s ohľadom na zistený skutkový stav, interpretáciu príslušnej právnej normy, subsumpciu zisteného skutkového stavu pod právnu normu, prijaté právne závery by napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu vykazovali znaky zjavnej svojvôle a že súdy nerešpektovali požiadavky vyplývajúce z obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sťažovateľka s právnym záverom všeobecných súdov nesúhlasí, sama osebe nepostačuje na vyslovenie porušenia jej práv.

11. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

12. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2021

Robert Šorl
predseda senátu